

ଓଡ଼ିଆ ଜନଜୀବନର ସଥାର୍ଥ ରୂପକାର ପଂକୀରମୋହନ

ଦିବ୍ୟଜ୍ୟୋତି ପାଣି

ଫଳୀରମୋହନଙ୍କ
ସାହିତ୍ୟ ସୁଷ୍ଠୁ ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଆ
ଗଣମାନସର ଜୀବନ୍ତ ଚଥା ବାପ୍ତିବ
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଯେପରି ପ୍ରତିପଳିତ ହୋଇଛି
ତାହା ସମାଜ ପ୍ରକ୍ଷଟୀୟ ଭାରତୀୟ
ସାହିତ୍ୟରେ ବିରଳ । ତତ୍କାଳୀନ
ସମାଜର ନିଛ୍କକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ଫଳୀରମୋହନଙ୍କ ହୃଦୟରେ
ଉଦ୍ଭାସିତ ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ ସେ
ରୂପାନ୍ତିତ କରିଛି ତାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ ।
ଓଡ଼ିଶାର ଦୀର୍ଘ ୨୦୦ ବର୍ଷର
ସାମାଜିକ-ରାଜନୀତିକ-ସାମ୍ବୁତିକ-
ସାହିତ୍ୟିକ କ୍ଷତ୍ର ପ୍ରଦ୍ଵୁତିତ ହୋଇଛି
ତାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ । ଫଳୀରମୋହନ
ହୃଦୟଙ୍କମ କରିଥିଲେ ଗୋଟିଏ ଜାତିର
ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ସେ ଜାତିର ଆତ୍ମା ।
ଯେଉଁ ଜାତିର ସାହିତ୍ୟ ଯେତେ ଉନ୍ନତ
ସେ ଜାତି ସେତେ ପ୍ରଗତିଶାଳ । ଏହି
ସାହିତ୍ୟ ପୁଣି ସମାଜ ସତେନ ବ୍ୟକ୍ତି,
ସାହିତ୍ୟପ୍ରାଣ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବଙ୍କ ନିକଟରେ
ପହଞ୍ଚିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ।
ଫଳୀରମୋହନ ମୁଖ୍ୟତ ଥୁଲେ
ଜଣେ ସମାଜ ସତେନ ଶିଳ୍ପୀ । ସମାଜ
ଓ ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନରୁ ଆହରଣ କରିଥିବା
ବହୁ ତିକ୍ତ-ମଧୁର ଅନୁଭୂତିର
ସିନ୍ଦ୍ରମିସ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ରଚିତ ଛାଅ
ମାଶ ଆଠୁରୁ, ମାମୁଁ, ଲଜମା,
ପ୍ରାନ୍ତିତ । ଏଗୁଡ଼ିକ ବାପ୍ତିକ ଓଡ଼ିଆ
ସାହିତ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ

ପଞ୍ଚାରମୋହନ ପ୍ରଥମେ
ସମାଜ ସଂଧାରକ ଓ ପରେ ସାହିତ୍ୟକ
ଲୋକ ଜୀବନକୁ ତନ୍ଦୁ ତନ୍ଦୁ କରି
ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାରେ ସେ ଥୁଲେ
ବିଶ୍ଵାସ । ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଗଳିଚଳନ,
ବାତିମାଟି, ସାମାଜିକ କୁଟୁମ୍ବର ଥୁଲା
ଜାଙ୍କ ଲେଖାର ଅନ୍ତର୍ଭାବ । ନାପିଢ଼ିତ-
ପ୍ରପାଦିତ ଜନତାଙ୍କ ପ୍ରତି
ପଞ୍ଚାରମୋହନଙ୍କ ଥୁଲା ଗରୀର
ନାମବିକ ସମେଦନ । ଜୀବନର ଶତ
ଦୁଃଖ-ୟାତନା-ସନ୍ତଶ-ମୁଣି ଭିତରେ
ସେ ସର୍ବଦା ଦୂରନ ସମାଜର ସାମ୍ବ
ଦେଖୁଥିଲେ । ସେ ସାମ୍ବ ଥୁଲା ଅସୁମାରା
ସବୁଠୁ ଆଶ୍ରମ୍ୟ କଥା ସେ ଯେତିକି
ବ୍ୟକ୍ତିତ ଅଭାବ-ଅସୁଧି-ଦେବଶ୍ୟ
ଭିତରେ ଗତି କରୁଥିଲେ, ତାଙ୍କର
ଲେଖା-ଲେଖନୀ ସେତିକି ବଳିଷ୍ଠ
ହେଉଥୁଲା । ପଞ୍ଚାରମୋହନ ଥୁଲେ
ସତରେ ଓଡ଼ିଆ ଜାଗାୟ ସାହିତ୍ୟର
ଜନକ । ଓଡ଼ିଆ ଭୁଣ୍ଠର କଥା-ବ୍ୟଥାକୁ,
ଗାଁ ଦାଖିର- ମାଁ ମୁହଁର ଭାଷାକୁ ସେ
ପ୍ରଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କର
ଉପନ୍ୟାସରେ-ଗଜ୍ଜରେ । ସେଇଥିପାଇଁ
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ-ନିକଷର, ସମାଜ ସର୍ବବର୍ଗର
ପାଠକଙ୍କୁ ଗରାର ଆକଷ୍ମ କରୁଥୁଲା
ତାଙ୍କ ରଚନା । ତାଙ୍କ ଲେଖାର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ
ହେଉଛି ଧାର୍ମିକ ଉଦାରତା, ଚରିତ୍ରିକ
ଶୁଦ୍ଧତା, ନାରୀ ସ୍ବାଧ୍ୟାନତା, ନାରୀ ଶିକ୍ଷା,

A portrait of Rabindranath Tagore, an elderly man with white hair and a serious expression, wearing a dark sweater over a white collared shirt.

ପେ ବାରମ୍ବାର ଉଦୟମ
ପାଇଛନ୍ତି । ଫକୀରମୋହନଙ୍କ
କାନ୍ଧ ଶୈଳରେ ବାନ୍ଧବତାକୁ
୩୧ ପ୍ରାଚୀନ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥାଏ ।
ବରଣ ଓ ପରିବେଶ ସୁଷ୍ଠୁ
ବାରେ ଫକୀରମୋହନ
ଧାରଣ । ଫକୀରମୋହନଙ୍କ
ବାହିତ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ସାଧାରଣ
ବୀବନ ଓ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟା
କରେ ପ୍ରଥମାର୍ଥ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚତିତ
ଥିଲା । ଏହି ଜନସାଧରଣଙ୍କ
ରେ ଥୁଲେ ବହୁ ସରଳ-ସହଜ-
ସାଧାରଣ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ।

ଫକୀରମୋହନ ଙ୍କ
ତ୍ୟରେ ସମାଜ ସତେତନଗର
ଅନୁରୂପିତ ହୋଇଥାଏ । ତାଙ୍କ
ତ୍ୟରେ ସମସ୍ୟାମନ୍ତିକ ରକ୍ଷଣାଳୀ
କର ଚିତ୍ର ସ୍ଵକ୍ଷପନ ହୋଇଥାଏ । ଗଣ
ନର ଚିତ୍କୁ ସେ ତାଙ୍କ ରଚନାରେ
ମର୍ମ ମର୍ମ ରୂପାଳିତ କରିଥିଲେ ।
ଥୁପାଇଁ ତାଙ୍କ ସାହିତ୍ୟକୁ
ବାହିତ୍ୟ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ହେବ
। ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଅଦ୍ୟାବଧୁ
ତ ସାହିତ୍ୟ ରଚନା ହୋଇଛି
ଏରେ ଫକୀରମୋହନଙ୍କ କୃତ
ମାଣ ଆଠ ମୁଣ୍ଡ, ମାମୁ, ପ୍ରାକ୍ଷୟିତ
ଜଧର୍ମା ଉପନ୍ୟାସ ହୋଇଥିବା
ଲ ଲଜ୍ଜମା ହେଉଛି ବାତିହାସିକ
ନ୍ୟାୟ । ଛ'ମାଣ ଆଠମୁଣ୍ଡ ହେଉଛି

କଙ୍କର ଏକ ମୁଗ୍ନାତ୍ମକାରୀ ମୃଦୁ । ବିଶିଷ୍ଟନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ, ଭୂମି ହେଲା ହେଲା ହେଲା । ହେଲା ଉଚ୍ଚ ଉପନ୍ୟାସର ମୁଖ୍ୟ ପଦ୍ମବୁ । ଏହା ଲୋଖକଙ୍କ ପ୍ରାୟମ ଦ୍ଵିତୀୟ ଉପନ୍ୟାସ । ବିଶିଷ୍ଟ ଲୋଖକ କହନ୍ତି - ‘ଛ’ମାଣ୍ସୁ’ ପୂର୍ବତଃ କୁଣି କେନ୍ଦ୍ରିକ, କ ଜୀବନ ଓ ଅର୍ଥନାଟି ତ । ‘ମାମୁ’ ନଗର ଜୀବନ ଓ କେନ୍ଦ୍ରିକ ଅଥନାଟି ଭିତ୍ତିକ ଯା । ଏଥୁରେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନର ପିଲାଳିତ । ଅଛି ମଧ୍ୟ ଜୀବନର ସଂଗ୍ରହ । ସଇତାନ ଏହି ଯାଯରେ ନେଇଛି ପ୍ରମୁଖ ହ୍ଲାନ । , ଛଳନା, ପ୍ରତାରଣା ଆଇଛି ଅନ୍ତଃସ୍ଵର । ’ପକାରମୋହନଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ଯାସିକ ଉପନ୍ୟାସ । ଏହି ଯାଯା ମଧ୍ୟମରେ ଦେଶପ୍ରେମର ଅଞ୍ଚଳିତ କରିବା ଲୋଖକଙ୍କ ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ‘ପ୍ରାୟଶ୍ରିତ’ ତଙ୍କର ଉପନ୍ୟାସ । ଏହା ମୂଳତଃ ଏକ ମୂଳକ ଉପନ୍ୟାସ । ସମାଜର ସମସ୍ୟାକୁ ଅତୀବ ଯବାଲୀଳ ର ଉପମ୍ବୁପିତ କରି ଛନ୍ତି । ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନର ସ୍ଥାନ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଲୋଖକଙ୍କ ଅଥା ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରଶିଧନଯୋଗ୍ୟ । ରେ ଫକାରମୋହନ ଓଡ଼ିଆ

ସାହିତ୍ୟ ଜୀବନକୁ କାଣ୍ଡାରି ।
ମୋହନଙ୍କ ଜୀବନ ଥୁଲା
ହୁଲ । ଶ୍ରମିକ, ଶିକ୍ଷକ ଓ
ଭୂତି ପଦବୀରେ ଅଧିକାରୀ
ଏହରଣ କରିଥିଲେ ବିପୁଳ
ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା । ଓମପଢ଼ା,
ଆଗନ୍ତୁ, କେଉଁଛର ଆଦି
ଦେଉଁନ ଭାବେ କାମ
ବଳେ ସେ ବ୍ୟାପକ ଲୋକ
ଯମନ କରିଥିଲେ । ସମାଜର
ଦୋଷଦୂର୍ବଳତାକୁ ସେ
ଏହ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଓ
ଯର୍ପିଲୋଚନା କରୁଥିଲେ ।
ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୃଷ୍ଟି
ସେ ସମାଜକୁ ସଂସ୍କତ-
ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରୟାତ୍ର କରିଛି ।
ସମାଜର ଜଣେ ସନ୍ତୋଷ
ଲେ ପକାରମୋହନ । ବିଶିଷ୍ଟ
ନଟବର ସାମନ୍ତରାଯଙ୍କ
- ‘ଫକୀରମୋହନଙ୍କ
ତାଙ୍କର ଜୀବନ ଓ ତାଙ୍କର
ଜୀବନରେ ସତ୍ୟ-ବାପୁବ-
ବିପୁଳ ବୋତ୍ର କଲୋନୀ
ଗ୍ରାମ, ଚାରବାଟିଆ
୨୦୧୯୪୦୨୮

କୃଷ୍ଣ, କୃଷ୍ଣକ ଓ ସରକାର

ସମ୍ପତ୍ତି ସରକାରଙ୍କ କୃଷି ଆଜନକୁ ନେଇ ଦେଶରେ ନିଆଁ କଲୁଛି ।
ମୁସି ହୋଇଛି କୃଷକ ଅସନ୍ତେଷ । ସରକାର କୃଷି ସମ୍ପଦ ଦତ୍ୟ କୃଷକଙ୍କ ସ୍ଵାର୍ଥକୁ
କର୍ପୋରେଟ ହାଉସ ହାତରେ ଚେକିଟିଫିକ୍ୟୁଟର୍ କୃଷକମାନେ ଅନ୍ତିଯୋଗ ଥାଇଛନ୍ତି ।
ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ସରକାର ଏତଳି ଅଭିଯୋଗକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିବା ସହ କୃଷକଙ୍କ
ସ୍ଵାର୍ଥରେ ଏତଳି ଆଜନ କାଗ୍ଯାତିଥୀବା କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ କମାର କହୁଛି
ଛାତିବିନି, ଲୁହା କହୁଛି ବଢ଼ିବିନି ନ୍ୟାୟରେ ସରକାର ଓ କୃଷକ ନିଜ ନିଜ
ଜିଦରେ ଅଗଳ ରହିଛନ୍ତି । ଯାହାବୁଗା କୃଷକ ଆସୋଲନ ଦିନକୁ ଦିନ ତ୍ରିତେର
ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଆଉ କେହି କେହି ସରକାରଙ୍କ ଏତଳି ନୀତିକୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ନ
ହ୍ରିତିଶ ଶାସନ ସହିତ ତତ୍ତ୍ଵର କରିସାରିଲେଣି । ହେଲେ ସରକାରଙ୍କ ଏହି ଆଜନ
ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଉପକୃତ ହେବେ ସେକଥା ମଧ୍ୟ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଵଷ୍ଟ ହୋଇନଥୁବା
ବହୁ ବୁଦ୍ଧିଜୀବା ରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଦେଶର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଜବାନ
ଓ କିଶ୍ମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଉନ୍ନତି ଘଟିବି ଆବଶ୍ୟକ । ନରେତ ଦେଶର ପ୍ରଭୃତି କଷତି
ଘଟିବି ଏଥୁରେ ସଦେହ ନାହିଁ । ଜଣେ ବୈଦେଶୀକ ଶତ୍ରୁ ବା ଶକ୍ତି ଆଗରେ
ଛାତି ପାତି ଦେଶକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଉଥୁବାବେଳେ ଆଉଜେଣେ ମୁସ୍ତଳ ଧାଳ ଦୁଷ୍ଟରେ
ମାରି ଫସାରକୁ ଦାନା ଯୋଗାଉଛି । ହେଲେ ଏବେ ଜବାନ ଓ କିଶ୍ମାନ ପରାଧୀନ
ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ବେଳି ବିଭିନ୍ନ ମହାଲରେ ଆଲୋଚନା ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦି କୃଷି
ଓ କୃଷକମାନଙ୍କୁ କର୍ପୋରେଟଙ୍କୁ ଟେକି ଦିଆଯିବ ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତ ଅନ୍ତକାର
ହୋଇୟିବା ସ୍ଵଷ୍ଟ ହେଉଛି । ତେଣୁ ସରକାର କୃଷି ଓ କୃଷକମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତକୁ
ଘରେଇ ଫସାକୁ ନଦେଇ ଏହାର ବିକାଶ ପାଇଁ ନିଜେ ଦାୟିତ୍ବ ନେବା ଉଚିତ ।
ଏକ ସବୁଜ ବିମ୍ବର ପାଇଁ ସରକାର ନିଜେ ଆଗଭର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ

ଧର୍ମ ଓ ଧୂଷ

କଳୟୁଗ ଦଶାରେ କଳୟୁଗ ଅନ୍ତଦଶା ମଧ୍ୟରେ

- ଉତ୍କଳାନନ୍ଦ ଅଜନ୍ମ କୁମାର ବେହେରା -

ପଥ ନଜାରା ପଢିଯା
ନିଷ୍ଠ ତାଙ୍କ ଅକାର
ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ।
ଜାହିନା ଲୋକଙ୍କୁ ଜୁମ୍ବା
ଧରି ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇ
ନାହାନ୍ତି । ଏମାର
ରୋଜଶାର ପଥ
ପ୍ରକୃତେ ଏମାରେ
ଏମାରେ ଜୀବନ ସାର
ତେବେ ସମୟର ଏହା
ସେହିତରେ ହଁ ପାଇଁ
ବିବାହ ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧ
ସେହିଦିନଠାରୁ ସଂତୋଷ
କେବଳ ମାତ୍ର ବେଳିବା
ନଜଶାଇ କର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ
ସମୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ
ହୋଇଛି ? ତହା ନାହା
କୋର୍ଟକୁ ଆଶ୍ୱରିତି
ପିତ୍ତମାତ୍ର ଶ୍ରୀ କାଳ
ପୁରେହିତଙ୍କ ବିଶେଷ
ସମୟ ନିଜର ସମସ୍ତ
ଏ ସମୟରେ କରାଯା
ଯଦି ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରି
କରିଛନ୍ତି ? ତାର
ସେଥିରେ ସମିଲି
ମହାର ସହିତ ଅଶ୍ରୀ
ସେମାନଙ୍କର ଭବିତ
ସଂଘାରର ମଙ୍ଗଳ
ଏପରିକି ପୁରେହିତ
ଉଚିତ ।

କଳିପୁ

ଅର୍ଥ ଓ ସମୟ
ଜ ଉଦ୍ବାଧ ନ
ଉତ୍ତମନେକରି
ଏହି ହୋଇପାରୁ
ପୂଜାକୁ ଅର୍ଥ
ର ନେଉଛିଛି
ଅର୍ଥା ଉଚ୍ଚ । ଯଦି
କାଗଜ ପାଇଛେ
ଏ ଦିଗ ବ୍ୟକ୍ତିର
ପର୍ଵତ ନୁଆନ୍ତା ।
ବର ଓ କନ୍ୟା
ହେବା ଆର୍ଯ୍ୟ
ର ଅର୍ଥ ଲୋକଙ୍କୁ
ନିଦେଲେ ପର
ସମ୍ମାନିତ କଣ
ମାମଳାକୁ ଥାନ
ଗୁହ ପ୍ରବେଶ
ବୁଦ୍ଧି ଦିବସରେ
ପରିବ୍ୟ ସମ୍ପଦନ
ତିଜନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର
ଶାସ୍ତ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ରୁ ସମ୍ପର୍କୀୟ ନ
କାଜ କରି ତାକୁ
ପୁରା ପାଠର
ପରା ପ୍ରବାନ କଲେ
ପାତ ମଙ୍ଗଳ ଓ
ହୋଇପାରିବ,
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିବା
ରେ ଧର୍ମ ୧୦
ମାତ୍ର ଶତକରୀ

କଣ୍ଠ କଥାର କାହା କାନ୍ଦୁଛ ତାଙ୍କୁ
କୁନ୍ତୁହ କି ? କଳିମୁଖର ତକ୍କ କେହିଲା
ପାରୁମାହାତ୍ତି । ରାଜ୍ୟ ସାମା ଦେଶ
ଆସନ୍ତରେ ବଢ଼ିଛି ରାଜଧାନୀ
ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବୁଝୁ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଦେଖିଲି
ଛି । ପୁର୍ବେ ରାଜ୍ୟ ପରିସାମା
ଚିତ୍ତ ଥିଲେ ବିଲୋକେ ତା ମଧ୍ୟରେ
ରି ଶ୍ରୀମାତା ଶବ୍ୟ ପଦସଳ୍ଲ
ପରିବାରେ ଚଳୁଥିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ
ମୁଖ୍ୟା ବଢ଼ିଛି ସହର ବଜାର ଖେଳି
ଶି ହେଲେ ଦ୍ୱାୟ ଅଭାବ ଭୋଗନ
ପାଇଁ ସର୍ବ ସମୟରେ ମହାରିତ୍ତା
ଟକୁ ରାଜକର ବୁଦ୍ଧିରେ ଲୋକେ
ଷ । ଏକ ମଞ୍ଚମୁଖ୍ୟା ପଣ୍ଡା ଭାମ
ନୁକଟିବା ସମପ୍ତ ଜାନ୍ମିଥିବେ ଏବେ
ରି ଅନେକ ମଞ୍ଚମୁଖ୍ୟା ପଣ୍ଡା ବକ
କାଣି ରହିବା ଆସୁର ଗଲୁକ କଲେଣି ।
କୁଣ୍ଠ ହୋଇ ଲୋକମାନେ ଜମିର
ଧେଉଥ ନବୁଝି କଥେଇବୁ ଗାରି
କରିବା ପରି ଜମିଜମା ବିନ୍ଦୁ
ଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଫଳରେ ଘରୁଥୁ
କ ଅୟରା ହେଉଛନ୍ତି । ଆମେ
ନ କାର୍ତ୍ତନ ଦିଗନ୍ବ ଯିବା ଶାଶ୍ଵତନନ୍ଦ
ରେ ଲଗାଇବା ସମସ୍ତାନିତି ଗ୍ରହଣକୁ
ଦେଶ ମାନିବା ଗୁରୁମାରିରେ ଶୁଦ୍ଧ
କଙ୍କ ଉପଦେଶ ମେଲେ ଏହିଲି
ଶ ସମ୍ବଦ ହେବ ।

ଅନ୍ୟକୁ ହିଁସା କରି ଲୋକହିସା ହେବା ଅପେକ୍ଷା ନିଜର ଓକାତକୁ ନିଜେ ମନେରଖୁବା ଉଚିତ

ସଂସାରରେ କେହି
କିଛି ହରାନ୍ତି ନାହିଁ କି କିଛି ପାଆନ୍ତି
ନାହିଁ । ଅର୍ଥାତ୍ ହରାଇବା ଓ ପାଇବା
କେବଳ ଏକ ଚିତ୍ତାଧାରା । ତେବେ
କିଛି ପାଇବାକୁ ହେଲେ କିଛି
ହରାଇବାକୁ ପଡ଼େ । ଦୋକାନରେ
ତୁମେ ପଇସା ଦେଲେ ଜିନିଷ
କିଶିଆଥ । ପଇସା ହରାଇଲ ଆଉ
ଜିନିଷ ପାଇଲ । ପରିଶ୍ରମ କରି
ଗାଣ୍ଠ ଫସଲ ପାଏ । ବଳ ହରାଏ ।
ତାକୁ ଫସଲ ମିଳେ । ରୋଗୀ
ଓଷଧ ଗୁରୁଶ କରି ରୋଗକୁ
ହରାଏ । ଗୋଟିଏ ହରାଇଲେ ଆଉ
ଗୋଟିଏ ମିଳିଆଏ । ଯଦି ତୁମେ
ଆଜି କିଛି ହରାଇଛ, ତା’
ବଦଳରେ କିଛି ପାଇଛ ବୋଲି
ବୁଝିନେବାକୁ ହେବ । ଯାହା ପାଇଛ

ବା ପାଇବାକୁ ଯାଉଛ, ତାହା ଜିଶ୍ବା
ଦର ଏବଂ ମଙ୍ଗଳକର । ଏବଂ
ଜୀବନା ରହିଲେ ଜୀବନ ପାତ୍ର
ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଆଏ
ତେବେ ମଣିଷ ସର୍ବଦା ନିଜ ଔକାଣ
ତିତରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ
ନିଜର ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷା ସୀମି
ମଧ୍ୟରେ ରହିବା ଦରକାର ନଚେତା
ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ । ଏହା ସହିତ
ଯେବେ ନିଜର ଶୁଣୁଥି, ନିଜର
ମହାନତାକୁ ମଣିଷ ବୁଝିଯାଏ
ସେତେବେଳେ ପାତ୍ର ସଫଳ ହୁଏ
ଉଦାହାରଣ ସ୍ଵରୂପ ଦିଲେ
ମହିଳାମାନେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଏକାଳେ
ହୋଇ ଯାଉଥାବାକୁ ଗଲେ
ସୁନ୍ଦର ଅଳକାରରେ ଖୁବ୍ ସଜେବି
ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି । ରାପସପରେ

ମାତିଗଲେ । ଯାତ୍ରା ଦେଖୁ ଠିକଣା
ସମୟରେ ଘରେ ବି ପହଞ୍ଚ
ଗଲେ । ଜଣେ ମହିଳା ଘରେ ପହଞ୍ଚ
ଦେଖନ୍ତି ତ ତାଙ୍କ ସୁନାର କାନଫୁଲ
ନାହିଁ । କେଉଁଠି ଖଣ୍ଡ ପଡ଼ିଥିଲା ।
ବହୁତ ବିଚଳିତ ହେଲେ । ପରଦିନ
ଭୋରରୁ ଉଠି କାନଫୁଲ
ଖୋଜିବାକୁ ଗଲେ । ରାତ୍ରାର
ଗୋଟିଏ କଢ଼ିରେ ବାଲି ଉପରେ
କାନଫୁଲ ପଡ଼ି ଥିବା ଦେଖୁ
ଖୁସିହୋଇଗଲେ ଓ ସଂଗେ ସଂଗେ
ଉଠାଇ ଆଶିଲେ । ଆଶିଲାବେଳେ
ସେହି ସୁନାଫୁଲର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ
ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ି ରହି
ଯାଇଥିଲା । ସୁନା କାନଫୁଲକୁ ଅତି
ଯତ୍ନରେ ଫରୁଆ ଭି ତରେ
ରଖିଦେଲେ । ସେଇଠି ଗୋଡ଼ି ଓ

ପୁଲ କଥା ହେଉଥିଲେ । ତାଙ୍କିରୁ କହିଲା- ‘ଉଦ୍‌ଦୟ ! କାଳି
ମ ତଳେ ପଡ଼ିଥିଲ ବୋଲି
ତ କାହିଁଥିଲା । ଆଜି ତୁମକୁ
ଫରୁଆରେ ରଖ ଦିଆ
ଛି । ସୁନା ଯେଉଁଠି ଥିଲେ ବି
ଶ ଚିହ୍ନରା ମଣିଷ ହାବୁଡ଼ରେ
ଲେଟା’ର ଆଦର ବଢ଼େ । ମୁଁ
ଗାଢ଼ି । ତୁମ ସହିତ ଯେତେ
ରହିଲେ ବି ସୁନା ହୋଇ
ବି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ
ନରେ ଭଲ-ମନ୍ଦ ଥାଏ ।
ମୁଁତିରେ ପଡ଼ି କିଏ ଚିକିଏ
କି ଯାଆନ୍ତି ତ କିଏ ଆଗକୁ
। ତା’ ମାନେ ନୁହେଁ କେହି
ପ ହୋଇଗଲା । ପୁଣି ଗାଁରେ
। ହେଲା । ମହିଳା ଜଣକ

ସେହି ସୁନାପୁଲ ପିଣ୍ଡିଲା ବେଳେ
ଗୋଡ଼ିଟି ଦେଖିଲେ । ଗୋଡ଼ି
କହିଲା- ‘ଉଦ୍‌ଦୟ ! ଏବେ ମୋର
ବିଦାୟ ସମୟ । ଏତିକି ମାନେ
ରଖୁଥିବ ସୁନା ସବୁ ବେଳେ ସୁନା ।
ଗୋଡ଼ି ସବୁବେଳେ ଗୋଡ଼ି । ସୁନା
କୌଣସି କାରଣରୁ ତଳେ
ପଡ଼ିଗଲେ ତା’ ମୂଲ୍ୟ କମି ଯାଏନା
ବା ଗୋଡ଼ି କୌଣସି ସ୍ଥିତରେ
‘ରୁଆରେ ରହିଗଲେ ତା’ ମୂଲ୍ୟ
ବଢ଼ିଯାଏ ନାହିଁ । ତୁମେ
ଯେବେବେଳେ ମହିଳାଙ୍କ କାନକୁ
ହରାଇ ଥିଲ, ରାଷ୍ଟ୍ରାରେ ପଡ଼ିଲା ।
ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ହରାଇଲ, ଫରୁଆରେ
ରହିଲା । ଏବେ ଫରୁଆକୁ ଛାଡ଼ି
ପୁଣି କାନକୁ ଯାଉଛି । ମୁଁ ବି ଫରୁଆ
ହରାଇ ବାହାରକୁ ଯାଉଛି । ଯିଏ

ଯେ ପ୍ରତିରେ ଥୁଲେ ବି ସେ ତାହା
କଳାଏ । କେହି ବି ନିଜକୁ
ଲୁକୁ, ହୀନ ଭାବିବା ଉଚିତ୍
ହୁଁ । ଯଦି ମଣିଷ ନିଜର
ତକୁ ଭୁଲିଯିବ କିମ୍ବା ବାମନର
ଗାୟଧରିବା ଭଲି ବୁଥା ଆଶା
ବ ତେବେ ତା' ପାଇଁ ବିପଦ
ଆସିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।
ଯଦିତ ସେ ଲୋକହୟା ହେବାର
କ୍ରମଧରି ରହିଛି । ତେଣୁ କଥାରେ
ବରଜୀବ ରଖେ ଦେଇ ମନସା
ଜି ବରସେ ଅମେଖ ଗ୍ରାସ
ହେ ମନାକିମି ରଜ ଲଗାଇ
ଶୂନ୍ୟର କି ହୋଇବ ଗାଇ ?
ଶୂନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ନିଜର ଓକାତ
କର୍କରେ ନିଜେ ଭୁଟ୍ଟିବା ସହିତ
କୁ ମନେରଖୁବା ଆବଶ୍ୟକ ।

